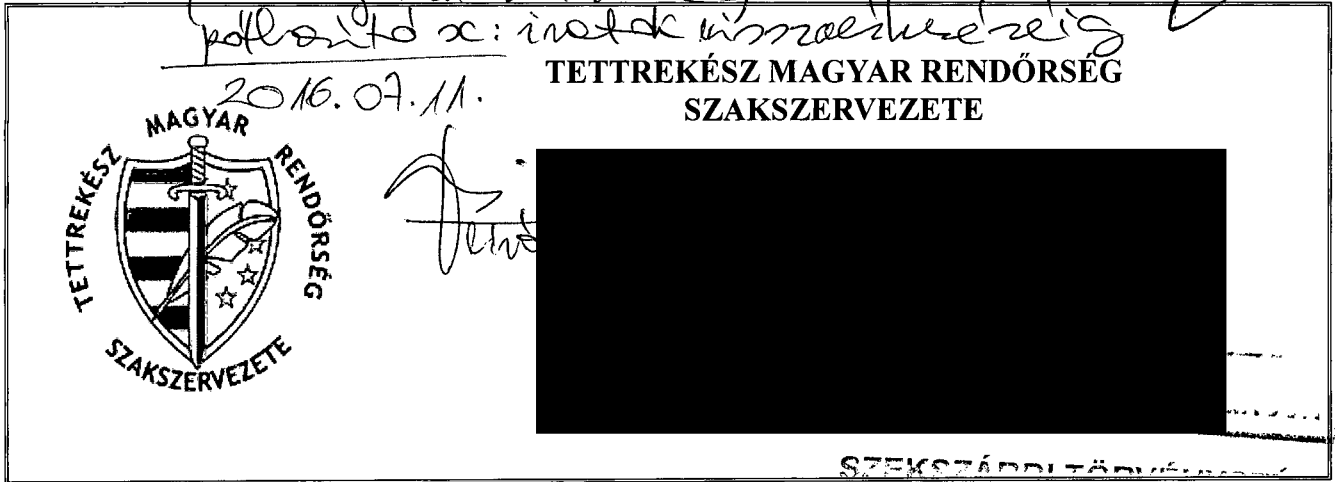

L: ömsz írás megküldendő Alkotmánybíróhoz
(consp + díjat vette)
pótló: írások visszajuttatásáig

szám : Kü. 179/2013/15.

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Szekszárdi Törvényszék útján
7101 Szekszárd, Pf. 92.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/1328-0/2016.
Érkezett:	2016 JÚL 18.
Példány:	2
Melléklet:	6 + 3x3 db
Kezelőiroda:	F1

Érk.:

2016 JÚL 08.

Példány:
Az Ügyirat
száma:

6.P.20.436/2013.

Ügyszám : 6.P.20.436/2013.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Szima Judit, a Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete

továbbiakban: TMRSZ) főtitkára, a szervezet törvényes képviselőjeként - az F/1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt - jogi képviselőm, [redacted] útján Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Szekszárdi Törvényszék előtt 6.P.20.436/2013. számon folyamatban volt személyhez fűződő jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása tárgyú perben született Szekszárdi Törvényszék előtt 6.P.20.436/2013/41. számú ítéletének, valamint ezen ítéletet helybenhagyó Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.054/2015/5. sz. ítéletének és a Kúria Pfv.IV.22.065/2015/10. sz. ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény I. cikk, II. cikk, XV. cikk (2) , XXIV. (1) , XXVIII. Cikk (1) és (7) bekezdéseit.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az alkotmánybíróági eljárás feltételeinek igazolása

1.

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerint az Alkotmánybíróság „alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját”.

Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó nem egy jogszabályt, hanem az alaptörvény-ellenes bírói döntést támadhatja, amennyiben az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

Az alaptörvény-ellenesség okán megsemmisíteni kért hivatkozott határozatok az ügy érdemében hozott döntésnek minősülnek jelen jogszabályi környezet szerint, azaz res iudicatum eredményeznek, így az Abtv. 27. §-a alapján a Tisztelt Alkotmánybírósághoz fordulásunkat megalapozzák.

2.

Az Abtv. 26. § (1) bekezdése az alábbiakat tartalmazza: „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.

A törvényszöveg szerint „az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés”-ről szól, melynek az ítéletek megfelelnek.

Jelen esetben a fentiekben meghatározott határozatok (melyeket beadványomhoz F/2. szám alatt csatolok), melyek az Alaptörvényben szintén a fentebbiekben meghatározott (a későbbiekben részletesen kifejtett) alkotmányos jogainkat sértik.

Jogorvoslati jogunkat, mind a rendes, mind a rendkívüli jogorvoslati jogot a határozatok ellen benyújtott fellebbezésünkkel, illetve felülvizsgálati kérelmünkkel kimerítettük (F/3. szám alatt csatoljuk).

3.

Alkotmányjogi panasz indítványunk a határozottság követelményének megfelel, mivel a 6.P.20.436/2013. számon folyamatban volt személyiségi jogi perben keletkezett általunk

felsorolt határozatokról van szó, melyek alaptörvény-ellenességének megállapítását és a határozatok megsemmisítését kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságtól.

A 3/2013. (II. 14.) AB határozat kimondja, hogy „Az Abtv. 52. § (1) bekezdés f) pontja szerint az indítvány - többek között – akkor minősül határozottnak, ha kifejezett kérelmet tartalmaz a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy a bírói döntés megsemmisítésére.”

4.

Az Abtv. 1. § a) pontja szerint egyedi ügy: „a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő vagy eldöntő bírósági eljárás”. Ez nem igényel különösebb magyarázatot, hogy a jogi személy szakszervezet, mint alperes jogát, jogos érdekét, jogi helyzetét érintette és döntötte el a három sérelmezett határozat.

6.

A támadott határozatok alkalmazása konkrét bírósági eljárásban történt, mégpedig a fentebb hivatkozott személyiségi jogi perben.

A személyiségi jogi per alapját képező szakszervezeti cikk 2013. július 3-án jelent meg indítványozó szakszervezet www.tmrshu internetes honlapján [REDACTED] címmel (F/4. szám alatt csatolva).

[REDACTED] – jogi képviselője útján – előterjesztett kereseti kérelme 2013. július 8-án kelt, melyben állította, hogy jó hírnevét, becsületét, személyiségi jogait sértette a TMRSH honlapján megjelent közlemény. Indítványozó a perben 2014. február 28-án terjesztette elő érdemi ellenkérelmét mellékleteivel, melyben dokumentumokkal alátámasztotta, hogy jogsértés nem történt, a honlapon megjelent cikk a szakszervezet tagságának tájékoztatását szolgálta, s indítványozó véleményét tartalmazta – a vélemény jelleg a cikk alcíméből is nyilvánvalóan kiderül – (kereset és érdemi ellenkérelem F/5. szám alatt csatolva).

Felperes, [REDACTED] per során előadott előadásának jogi természetét illetően összegzőképpen annyit rögzíthetünk, hogy a bírósági gyakorlat egységes abban, hogy a fél egyoldalú előadása alapján - ha azt a másik fél kétségbe vonja, és semmilyen más adat a perben az érintett tényre nézve nem merült fel - tényállást megállapítani nem lehet. Azaz felperes állításai nem bizonyítottak, s ezen állításokat az alperes kétségbe vonja, s a felperes az állítását semmilyen bizonyítékkal nem tudta alátámasztani – mivel a meghallgatott két tanú elfogultsága megállapítható volt , továbbá vallomásuk ellentmondásossága nyilvánvalóan látszódtott - ezáltal a felperes által állított tény nem lehet valóként elfogadni.

A Szekszárdi Törvényszék mint I. fokú bíróság az ítéletével megállapította, hogy alperes 3 kijelentésével megsértette a felperes jó hírnevét, ezért a bíróság ítéletével kötelezte az alperest a közlései jogsértő tartalmának 15 nap alatti megszüntetésére, valamint az I. fokú ítélet rendelkező részének az alperes honlapján történő közzétételére. A Szekszárdi Törvényszék kötelezte továbbá az alperest, hogy a felperes részére 15 napon belül fizessen meg 400.000,- Ft nem vagyoni kártérítést.

Az I. fokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, mert – ugyan kimondta, hogy alperes véleményt mondott -, de ugyanakkor a marasztaló rendelkezése révén mégis azt állapította meg, mint ha indítványozó vagy túllépte volna a véleménynyilvánítás kereteit (azzal, hogy gyalázkodó, stb.), vagy okszerűtlenül a véleményként történő saját megállapítása ellenére mégis tényközlésként értékelte, hiszen felrótta szakszervezetünknek, hogy a „véleményét” kvázi nem bizonyította. A bíróság tévesen állapította meg azt a tényállás részeként, hogy felperes a „hátrány elszenvedését bizonyította” és az általa hangoztatott hátrány közvetlen okozati összefüggésben van az alperes jogsértőnek minősített cselekményével. Ilyen bizonyításnak értékelhető peradat nem volt. Felperes állított bizonyos hátrányos fordulatokat az életében (közös megegyezéses munkahely megszűnés, egészségromlás), de csupán állítást tett arra, hogy mindez alperesnek felróható jogsértés okozati következménye. Ilyen peradat – mint bizonyíték – nincs a periratban, ezért a tényállást e körben is tévesen állapította meg az I. fokú bíróság, melyet mind a II. fokú bíróság, mind a Kúria figyelmen kívül hagyott. Ugyanígy figyelmen kívül hagyták az eljáró bíróságok azt is, hogy a „vádalku”, mint büntetőjogi intézmény megfelelő tartalmi értékeléssel, társadalmi rendeltetésének értékelésével milyen megítélés alá esik, továbbá a TMRSZ terhére rótták, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján nem bizonyította a véleményként kifejezésre juttatott, feltételezett vádalkura tett utalását. Megjegyezzük, hogy ezen bírósági indokolás jogi nonszensz, hiszen a jelenlegi büntetőeljárás szabályozás alapján a vádhatóság és [REDACTED] között létrejött megállapodás nem kerülhet jogszerűen indítványozó birtokába, annak bizonyítására felperesnek volt lehetősége, ha azt állította, hogy a megállapodás nem jött létre. Egyebekben megjegyezzük, hogy ügyészségi tájékoztatás alapján a per felperese és egyik elfogult tanúja – [REDACTED] – kapcsán indítványozóval az eljáró ügyész közölte, hogy az általuk okozott károkat a Magyar Állam fogja megtéríteni, mely momentum, illetve az, hogy a perben becsatolt dokumentum alapján az ügyészség konkrétan nem azt nyilatkozta, hogy nincs megállapodás, hanem, hogy ahhoz indítványozónak nincs köze, szintén a TMRSZ véleményét támasztja alá. Itt hangsúlyozni kívánjuk, hogy a perben világosan kiderült, hogy véleménynyilvánításról volt szó az ún. vádalku és a többi megnyilvánulás kapcsán is, melyet indítványozó folyamatosan hangsúlyozott, alátámasztott.

Az I. fokú bíróság – majd az ítéletet helyben hagyva a II. fokú bíróság és a Kúria is - a kiragadott mondatrészletek alapján téves következtetésre jutott, nem véve figyelembe azon követelményt, hogy a szöveget összefüggésében kell értelmezni, értékelni.

A határozatok abban a tekintetben is aggályosak, hogy ennek alapján egyáltalán nem lehet egy szakszervezetnek a tagságát tájékoztatni, hiszen bármiféle, a peres fél személyére utaló, de őt meg nem nevező közlemény már jogsértőnek minősülne. Aggályosak abban a tekintetben is, hogy az I. fokú ítéletet hozó bíróság szerint jogsértő, hogy az alperesi közleményben tartalom szerint ismertetett ítélethez az alperes bármiféle véleményt, következtetést fűzzen az érintett másik fél körülményei kapcsán.

Hangsúlyozzuk, a teljes cikket az indítványozó, a perbeli alperes véleményként és a következtetésként tárta tagsága elé, tehát önmagában nem azt kellett volna értékelnie a bíróságoknak, hogy a közlemény személyiségi jogot sértő módon, hanem azt, hogy objektive tárgyilagos közléssel, és ahhoz fűzött véleménnyel jelent meg.

A személyiségi jogot sértő sajtóközlemény – a felperes vélelmezett sérelme egy közlemény kapcsán került napvilágra - kapcsán utalni szeretnénk arra a következetes bírósági gyakorlatra is (PK.12.), miszerint a közleményt teljes egészben, nem pedig egyes részleteit kiragadva kell értékelnie a bíróságnak. „A jogsértés elbírálásánál ezért nem lehet a használt kifejezéseket elszigetelten vizsgálni, tekintettel kell lenni a szöveggörnyezetre is, és az egymáshoz tartalmilag szorosan kapcsolódó, egymással összetartozó részeket összefüggésükben kell vizsgálni. Így kell megállapítani, hogy a sajtóközlemény kifogásolt részében, illetőleg a közlemény egészében - esetleg a címében - kifejezett tényállításával meghamisítja-e, hamis színben tünteti-e fel a valóságot, ezért alkalmas-e a személyhez fűződő jogok vagy érdekek megsértésére, tehát megalapozza-e a helyreigazítás elrendelését. Ha a közlemény a maga egészében és összefüggéseiben megfelel a valóságnak, ez esetben egyes - az egészhez képest lényegtelen - részlet nem szolgálhat alapul helyreigazításra. A közvélemény tájékoztatása szempontjából nem jelentős, a helyreigazítást kérő személyiségének megítélése szempontjából pedig közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések ugyanis nem értékelhetők a közlemény egyéb részeitől függetlenül. Ez következik a sajtóhelyreigazítás társadalmi rendeltetésének helyes értelmezéséből. Nem vezetne ugyanis helyes eredményre a tényállítások összefüggő láncolatának a feldarabolása és minden egyes láncszemnek az összefüggésekre tekintet nélküli mechanikus vizsgálata. A használt kifejezések és összefüggésük vizsgálatánál, valóságos tartalmuk szerinti értékelésénél jelentősége lehet a vizsgált kérdéssel kapcsolatban társadalmilag kialakult közfelfogásnak, általános vélekedésnek is.”

7.

Az alkotmányjogi panaszunk határidőben történő benyújtását igazolja, hogy a Kúria ítélete 2016. március 23. napján kelt, melyet 2016. május 11. napján vett át szakszervezetünk jogi képviselője. Ezek alapján beadványunk megfelel az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott időbeliségnek, mivel „Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül... lehet írásban benyújtani.”

II. Az alkotmányjogi panasszal érintett jogszabályok

Az Abtv.-ben említett „Alaptörvényben biztosított jog” fogalma az Abtv. indokolása szerint az alapjogok kategóriájánál tágabb, de a „bármely alaptörvényi rendelkezés” kategóriájánál szűkebb. Véleményem szerint ez azt jelenti, hogy az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvény „Szabadság és felelősség” fejezetébe tartozó alapjogokon kívül az Alaptörvény „Alapvetés” fejezetébe tartozó elveket is fel lehet használni. De tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz alapjául a „Szabadság és felelősség” fejezet alá tartozó alapjogok megsértése szolgál, csak említésképpen utalok arra, hogy a támadott határozatok, döntések az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiság elvébe is ütköznek továbbá a 28. cikknek is ellentmondanak.

1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

IX. CIKK

(1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

(2) Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit.

XV. CIKK

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXVIII. CIKK

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

2.

a) IX. CIKK sérelme

Mindkét bíróság és a Kúria is figyelmen kívül hagyta azt, hogy alperesi írás véleménynyilvánítás, értékítélet, s mint ilyenek, még ha tévesek vagy helytelenek is, nem adnak alapot a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására (BH 2001.468).

„Az Alkotmánybíróság értelmezésében a véleménynyilvánítási szabadság többféle szabadságjog, az ún. kommunikációs jogok „anyajoga”. E szabadságjog nyújt megalapozott részvételi lehetőséget a társadalmi és politikai folyamatokban a véleménynyilvánítás, illetve a közügyekről szóló információtovábbítás, a tájékozódás és a véleményalkotás szabadságán keresztül. Nem bizonyos gondolatok, vélemények, eszmék vagy értékek, hanem maga a véleménynyilvánítás lehetősége élvezi az alkotmányos védelmet. Így a véleménynyilvánítás fórumának szabadsága maga hordozza az alkotmányos értéket. A véleménynyilvánítási szabadság alapjoga ennek megfelelően nem tagadható meg azért, mert az elhangzottak mások érdekét, világfelfogását, szemléletét vagy érzékenységét sértik. A véleményszabadság és a vélemények kifejtésének szabad lehetősége éppen ezért a sokszínű és demokratikus közvélemény, illetve politikai akaratképzés elsődleges garanciája.”

Az „Alkotmánybíróság mércéje szerint az értékítéletet és személyes meggyőződést közvetítő vélemények mindaddig, amíg összefüggésben állnak a közügyekkel, attól függetlenül élvezik a véleményszabadság alkotmányos oltalmát, hogy helyes vagy helytelen, tetsző vagy nem

tetsző, értékes vagy értéktelen gondolatot tartalmaznak. Ezt kívánja meg a nézőpontsemleges véleménynyilvánítási fórum szabadságának értéke is. Ezzel szemben a közügyeket érintő, ámde hamisnak bizonyult tényállításokat már csak abban az esetben oltalmazza a véleményszabadság, ha a tényt állító vagy híresztelő jóhiszemű volt. Mindebből az is következik, hogy a tények értékítéletektől történő jogalkalmazói elhatárolása a konkrét esetekben döntően befolyásolja a véleményszabadság alapjogának terjedelmét, gyakorolhatóságát és tényleges érvényesülését {erről lásd: 7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49]-[50]}.”

Utalni kívánunk arra is, hogy az Emberi Jogok Európai Egyezményének 10. Cikk (1) bekezdése is mindenkinek jogot biztosít a véleménynyilvánítás szabadságához, amely többek között magában foglalja a véleményalkotás, illetve az információk és eszmék közlésének szabadságát anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson. Az EJEB értelmezése szerint a véleménynyilvánítás szabadsága a társadalom demokratikus fejlődésének egyik elengedhetetlen előfeltétele [EJEB, Handyside kontra Egyesült Királyság (5493/72), 1976. december 7., 49. bekezdése]. Az Egyezmény valamennyi véleményt védelemben részesít függetlenül attól, hogy azok támadóak, sokkolóak vagy zavaróak, hiszen ezt követeli meg a demokratikus társadalmak alapelveiként működő tolerancia, pluralizmus és a nyitottság követelménye [EJEB, Castells kontra Spanyolország (11798/85), 1992. április 23., 42. bekezdése]. Ennek megfelelően az EJEB a véleménynyilvánítási szabadság korlátozásának megengedhetősége során az Egyezmény egészét is átható demokratikus társadalom értékrendjét tartja szem előtt és arra keresi a választ, hogy adott esetben a véleményszabadság korlátozása szükséges-e egy demokratikus berendezkedésű társadalomban, vagyis van-e olyan nyomós társadalmi érdek, amely a jogkorlátozást kellően indokolja [EJEB, Sunday Times kontra Egyesült Királyság (6538/74), 1979. április 26., 58-67. bekezdések]. Magyarország részes állama a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának, amelynek 19. Cikk (2) bekezdése biztosítja a véleménynyilvánítás szabadságát. Az Emberi Jogi Bizottság olvasatában a véleményszabadság bármely társadalomban az egyik legfontosabb szabadságnak számít, így korlátozásának lehetőségét megszorítóan szükséges értelmezni [lásd például: Rakhim Mavlonov és más kontra Üzbegisztán, (1334/2004) 2009. április 27., 8.4. pontját, Albert Womah Mukong kontra Kamerun, (458/1991), 1994. július 21., 9.7. pontját].

Azaz a nemzetközi egyezmények elveire figyelemmel is megállapíthatóan sérült az eljáró bíróságok határozatai kapcsán indítványozó véleménynyilvánításhoz való joga.

b) XV. CIKK sérelme

A törvény előtti egyenlőség nem érvényesült jelen esetben, mivel a szakszervezetnek, mint jogi személynek a bírósági határozatok elvonták a véleménynyilvánításhoz való jogát, csak felperes Laukó László személyiségi jogaira helyezve a hangsúlyt, nem törődve azzal, hogy a jó hírnév és becsület csorbítását felperes csak állította a per során, ezt bizonyítékokkal nem tudta alátámasztani, azaz a Pp. 164. § (1) bekezdésének rendelkezését egyoldalúan a bíróságok csak indítványozó kötelezettségeként jelenítették meg, úgy feltüntetve, hogy ezen rendelkezés a keresetet előterjesztőt nem terheli, neki elég szóban és hamis tanúkkal állítani a

jogsértés tényét és az már meg is valósult, mellyel szemben a szakszervezetünk által beterjesztett dokumentumokat úgy kezelték a bíróságok, mintha azok nem is léteznének.

Ezen cikk sérelmét jelzi az is, hogy a bíróságok nem is vizsgálták azt, hogy a sérelmezett szakszervezeti honlapon megjelent cikk egyrészt a véleménynyilvánítás kategóriájába tartozik, másrészt, mivel egy jogi személy, szervezet honlapján jelent meg a tagság és a közvélemény tájékoztatása érdekében, így sajtóközleményként értékelendő, annak ellenére, hogy az ítéletekben (sajtó)helyreigazítás is szerepel, azaz ellentmondásosság jelenik meg a bírósági hibás tényállás-megállapítás és az ítéletek rendelkező része között.

c) XXVIII. CIKK sérelme

A 67/1995. (XII. 7.) AB határozatában az Alkotmánybíróság kifejtette: „A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény. A 17/2001. (VI. 1.) AB határozatban az Alkotmánybíróság rögzítette: „el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében”. [...] „[A] bírónak nem csak pártatlannak kell lennie, hanem pártatlannak is kell látszania.”

Jelen esetben sem az I. fokú, sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria eljárása nem nevezhető pártatlannak, az elfogultság a per felperesével szemben – úgy a bizonyítási kényszer figyelmen kívül hagyásában, mint a nyilatkozatok tudatos bíróság általi félreértelmezésében – tetten érhető. A bíróságok csak az ítéleteiknek megfelelő részleteket ragadták ki mind a sérelmezett cikkből, mind a bizonyítási eljárásból.

A pártatlanság hiányát jelzi a megállapított kártérítés mértéke, s maga a kártérítés megalapozottságának elfogadása, holott az ok-okozati összefüggés nem került bizonyításra, hanem átlátszó módon mindent köztudomású tényként kezelték a bíróságok.

d) XXIV. CIKK (1) bekezdésének megsértése

A tisztességes eljáráshoz és az ésszerű határidőn belüli intézéshez való jog 6/1998. (III. 11.) AB határozatában az Alkotmánybíróság leszögezte, hogy a tisztességes eljárás „olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes.” [6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 98.].

A tisztességes eljáráshoz való jog, illetőleg a védekezéshez való jog esetleges sérelmének vizsgálatakor tehát az alkotmányjogi szempontú vizsgálódásnak nem az a tárgya, hogy az adott eljárásjogi aktus megfelel-e a vonatkozó szakági törvény rendelkezéseinek, hanem az, hogy valamennyi körülmény együttes figyelembevétele mellett, az eljárás egészére tekintettel megfelelt-e az eljárás a szóban forgó alkotmányos előírásnak.

Ennek mond ellent, hogy az I. fokú bíróság – s ezt helyben hagyólag a II. fokú bíróság és a Kúria is - felperes bizonyítékok nélküli állításait tényként kezelte – annak ellenére, hogy azok életszerűtlenek - , továbbá olyan tanúk vallomásaira alapította a tényállás egyes részeit, s azok bizonyítottságát – személyek felperestől való elfordulása - akik bár érdektelennek vallották magukat, perben állnak alperessel, illetve alperestől elbocsájtott munkavállalók, így érdektelenségük megkérdőjelezendő, továbbá vallomásuk is ellentmondásokat tartalmaz (pl. „ felperessel nem tartok szoros kapcsolatot” – „én itt most befejeztem, érte ezalatt a [REDACTED] [REDACTED] való kapcsolatomat” vagy „megszakítottam vele a kapcsolatot”) , s az is teljesen életszerűtlen, ha valakivel az ember megszakítja a kapcsolatot, akkor elmegy számára tanúskodni.

Felperes állított bizonyos hátrányos fordulatokat az életében (pl. közös megegyezéses munkahely megszűnés, egészségromlás, ismerősök elfordulása), de csupán állítást tett arra hogy mindez alperesnek felróható jogsértés okozati következménye. Ilyen peradat – mint bizonyíték – nincs a periratban, ezért a tényállást e körben is tévesen állapította meg az I. fokú bíróság.

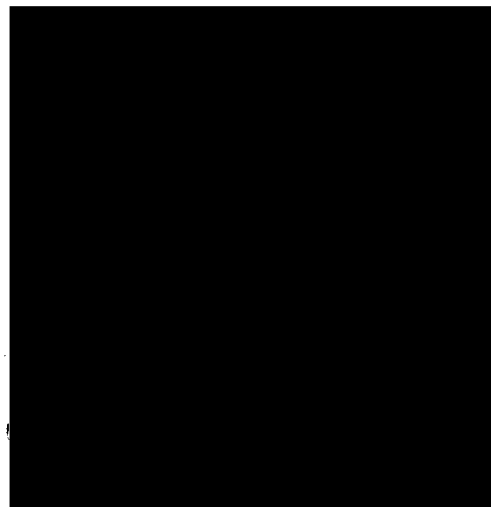
A személyiségi jogi perben alperesként, ha együttesen vesszük figyelembe a körülményeket, nyilvánvaló, hogy a tisztességes eljáráshoz való joga sérült szakszervezetünknek.

A fentebb ismertetettek a jogbiztonság és jogállamiság elveit is sértik.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben levezetett indokolásunk alapján panaszunkat bírálja el, a hivatkozott döntéseket semmisítse meg.

Tisztelettel:

Szekszárd, 2016. július 8.

Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete
képviselésében eljárva

Mellékletek:

F/ 1 –ügyvédi meghatalmazás

F/ 2 – panasszal érintett határozatok

F/3 – fellebbezés, felülvizsgálati kérelem

F/4 – indítványozó honlapján megjelent cikk

F/5 – felperes keresete, indítványozó ellenkérelme

F / 6 – adatkezelési nyilatkozat